

PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW

Warszawa, 20 maja 2024 r.

DIH-3.707.47.2024.MU

DECYZJA DIH-III/70/2024

„informacje prawnie chronione oznaczono [xxx]”

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2024 r. poz. 572), art. 1 ust. 3 oraz art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz.U. z 2024 r. poz. 312), Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie odwołania wniesionego przez przedsiębiorcę Rozrywka z o. o. z siedzibą w Poznaniu od decyzji Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z dnia 9 lutego 2024 r. (nr akt sprawy: UH.8361.262.2023), nakładającej na ww. przedsiębiorcę karę pieniężną w wysokości 6 000 zł (słownie: sześć tysięcy złotych), na podstawie art. 6 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz.U. z 2023 r. poz. 168) z tytułu niewykonania obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1 ww. ustawy oraz § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Rozwoju i Technologii z dnia 19 grudnia 2022 r. w sprawie uwidaczniania cen towarów i usług (Dz.U. z 2022 r. poz. 2776), **Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.**

UZASADNIENIE

W dniach od 17 do 19 października 2023 r. inspektorzy reprezentujący Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej, zwanego dalej „Wielkopolski WIIH” lub „organem pierwszej instancji” działając w ramach upoważnienia do przeprowadzenia kontroli nr UH.8361.262.2023 z dnia 17 października 2023 r. przeprowadzili kontrolę w należącej do przedsiębiorcy [xxxxxxxxxxxxx] dalej jako: „strona postępowania”, „spółka” lub „przedsiębiorca”.

Kontrolę przedsiębiorcy zgodnie z art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz.U. z 2024 r. poz. 236) dalej jako: „Prawo przedsiębiorców” poprzedzono zawiadomieniem o zamiarze wszczęcia kontroli z dnia 2 października 2023 r. w którym wskazano zakres przedmiotowy kontroli, obejmujący kontrolę przestrzegania przepisów ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (t.j. z 2023 r. poz.168). Zawiadomienie to skutecznie doręczono przedsiębiorcy w dniu 4 października 2023 r.

Kontrolę przeprowadzono w obecności osoby upoważnionej do reprezentacji przedsiębiorcy, której przed przystąpieniem do czynności kontrolnych, okazano legitymacje służbowe oraz doręczono za pokwitowaniem upoważnienie do przeprowadzenia kontroli, wraz z pouczeniem o prawach i obowiązkach kontrolowanego przedsiębiorcy, stanowiącym załącznik do ww. upoważnienia do kontroli oraz klauzurą informacyjną RODO.

W toku kontroli sprawdzono przestrzeganie przepisów ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz.U. z 2023 r. poz. 168), dalej jako: „ustawa o informowaniu o cenach” oraz rozporządzenia Ministra Rozwoju i Technologii z dnia 19 grudnia 2022 r. w sprawie uwidaczniania cen towarów i usług (Dz.U. z 2022 r. poz.2776) dalej jako: „rozporządzenie”.

Inspektorzy reprezentujący Wielkopolskiego WIIH objęli sprawdzeniem 84 rodzaje potraw i napojów z cennika – menu kontrolowanej restauracji udostępnionego w lokalu konsumentom, stwierdzając nieprzestrzeganie obowiązujących przepisów prawa w odniesieniu do 81 z nich wymienionych w Protokole kontroli z dnia 19 października 2023 r. W toku kontroli stwierdzono, że w cenniku przy napojach i potrawach nie podano ilości potraw oraz napojów do których podano cenę, co stanowi naruszenie obowiązków określonych w art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach oraz § 9 ust. 1 i 2 rozporządzenia.

Ustalenia z kontroli udokumentowano w Protokole kontroli z dnia 19 października 2023 r. (nr akt kontroli: UH.8361.262.2023.ZPO) oraz w załączniku nr 1 (dokumentacja fotograficzna cennika) do tego protokołu, do którego strona postępowania w nie zgłosiła uwag i został on przez nią podpisany w dniu zakończenia kontroli.

W oparciu o zebrany materiał dowodowy, pismem z 9 stycznia 2024 r. Wielkopolski WIIH na podstawie art. 61 § 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2024 r. poz. 572) dalej jako: „kpa” zawiadomił stronę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w przedmiocie wymierzenia kary pieniężnej, na podstawie art. 6 ust. 1 i 3 ustawy o informowaniu o cenach oraz naruszeń wskazanych w § 9 ust. 2 rozporządzenia, a także poinformował o przysługującym prawie do czynnego udziału w postępowaniu.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, Wielkopolski WIIH decyzją z dnia 9 lutego 2024 r. nałożył na przedsiębiorcę [xxxxxxxxxxxxx] karę pieniężną w wysokości 6 000, 00 zł (słownie: sześć tysięcy złotych 00/100) na podstawie art. 6 ust. 1 i 3 ustawy o informowaniu o cenach w związku z niewidocznieniem cen jednostkowych towarów oferowanych do sprzedaży, o których mowa w art. 4 ust. 1 tej ustawy o informowaniu o cenach. Decyzja stronie postępowania została doręczona 15 lutego 2024 r.

W dniu 18 marca 2024 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwany dalej również „Prezesem UOKiK” lub „organem drugiej instancji”, otrzymał za pośrednictwem Wielkopolskiego WIIH, odwołanie od decyzji z 9 lutego 2024 r. (data nadania 29 lutego 2024 r. w placówce pocztowej operatora wyznaczonego).

W odwołaniu strona postępowania zarzuciła zaskarżonej decyzji naruszenie:

- 1) art. 6 ust. 1 i 3 ustawy o informowaniu o cenach poprzez nałożenie nieproporcjonalnie wysokiej kary w stosunku do stopnia naruszenia obowiązków, dotychczasowego postępowania skarżącego oraz obrotów i przychodów skarżącego;

- 2) art. 6 ust. 1 i 3 ustawy o informowaniu o cenach poprzez nieustalenie rzeczywistych obrotów i przychodów skarżącego – skarżący prowadzi różne działalności w ramach swojej spółki, a przedmiotowa pizzeria [xxxxxxxxxxxxx] jest tylko jedną z działalności zatem obroty powinny dotyczyć tylko przedmiotowej pizzerii, a nie całej działalności;
- 3) naruszenie art. 4 ust 1 ustawy o informowaniu o cenach poprzez błędne uznanie przez organ I instancji, że skarżący nie spełnił zawartej w tym przepisie normy, podczas gdy obowiązek informowania o cenach został spełniony;
- 4) naruszenie art.189f § 1 kpa poprzez jego błędną interpretację oraz niezastosowanie nieodstąpienie od nałożenia kary z uwagi na znikomą wagę naruszenia;
- 5) naruszenie art. 189f § 2 i 3 kpa poprzez jego niezastosowanie, podczas gdy skarżący w dniu kontroli usunął naruszenie i wystarczającym w niniejszej sprawie byłoby samo pouczenie i odstąpienie od wymierzenia kary;
- 6) przepisów tj. art. 6, art. 7, art. 8 w zw. z art. 77 § 1, art. 78 § 1 i 2, art. 80 oraz art. 81a § 1 kpa poprzez brak wyczerpującego, rzetelnego i wszechstronnego rozpatrzenia materiału sprawy, co doprowadziło do poczynienia w zaskarżonej decyzji dowolnych i nieuprawnionych ustaleń faktycznych;
- 7) udzielenie skarżącemu wprowadzających w błąd wyjaśnień i zapewnienie podczas kontroli w dniu 17.10. 2023 r., iż jeżeli poprawi menu i wprowadzi gramatury, to nie zostanie na niego nałożona kara finansowa, co skarżący uczynił tego samego dnia, a mimo to kara została na niego nałożona.

W związku z powyższym na podstawie art. 138 § 1 pkt 2 kpa strona postępowania wniosła o uchylenie decyzji w całości i umorzenie w tym zakresie postępowania lub orzeczenia co do istoty sprawy poprzez nienakładanie kary finansowej lub uchylenie zaskarżonej decyzji w całości oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia.

Pismem z dnia 4 kwietnia 2024 r., Prezes UOKiK poinformował stronę postępowania o toczącym się postępowaniu administracyjnym w związku z wniesionym odwołaniem oraz poinformował o przysługującym jej prawie zgodnie z art.10 §1 kpa do czynnego udziału w postępowaniu, w tym do zapoznania się z aktami sprawy, a także wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Zawiadomienie to doręczono przedsiębiorcy w dniu 11 kwietnia 2024 r. Strona nie skorzystała z przysługujących jej uprawnień.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i stwierdził.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony postępowania jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, w postępowaniu administracyjnym w sprawach związanych z wykonywaniem zadań i kompetencji Inspekcji Handlowej organem właściwym jest wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej, zwany dalej „wojewódzkim inspektorem IH”. Organem wyższego stopnia jest Prezes UOKiK.

Wobec powyższego, w myśl art. 127 § 2 kpa w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes UOKiK jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania. W myśl art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, w miejscu sprzedaży detalicznej i świadczenia usług uwidacznia się cenę oraz cenę jednostkową towaru lub usługi w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający porównanie cen. Przez cenę należy rozumieć wartość wyrażoną w jednostkach pieniężnych, którą kupujący jest obowiązany zapłacić przedsiębiorcy za towar lub usługę (inaczej cenę sprzedaży), zaś przez cenę jednostkową towaru lub usługi – cenę ustaloną za jednostkę określonego towaru lub określonej usługi, których ilość lub liczba są wyrażone w jednostkach miar w rozumieniu przepisów o miarach, stosownie do treści art. 3 ust. 1 pkt 1 i 2 tej ustawy. Sposób uwidaczniania cen i cen jednostkowych określa rozporządzenie.

W myśl § 4 ust. 1 rozporządzenia cena jednostkowa dotyczy odpowiednio ceny za:

- 1) litr lub metr sześcienny - dla towaru przeznaczonego do sprzedaży według objętości;
- 2) kilogram lub tonę - dla towaru przeznaczonego do sprzedaży według masy;
- 3) metr - dla towaru przeznaczonego do sprzedaży według długości;
- 4) metr kwadratowy - dla towaru przeznaczonego do sprzedaży według powierzchni;
- 5) sztukę - dla towarów przeznaczonych do sprzedaży na sztuki.

Z kolei § 4 ust. 2 rozporządzenia stanowi, że szczególnych przypadkach uzasadnionym rodzajem, przeznaczeniem lub zwyczajowo oferowaną ilością towarów przy uwidacznianiu cen jednostkowych dopuszcza się stosowanie dziesiętnych wielokrotności i podwielokrotności legalnych jednostek miar innych niż określone w ust. 1. Natomiast w przypadku towaru pakowanego oznaczonego liczbą sztuk dopuszcza się stosowanie przeliczenia na cenę jednostkową za sztukę lub dziesiętną wielokrotność liczby sztuk. Obowiązek uwidaczniania ceny jednostkowej ma charakter bezwzględnie obowiązujący za wyjątkiem wyłączenia w zakresie produktów wymienionych w § 7 ust. 4 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen.

Zgodnie z § 9 ust. 1 i 2 rozporządzenia przedsiębiorca prowadzący działalność usługową w zakresie gastronomii lub hotelarstwa uwidacznia ceny oferowanych potraw, wyrobów, noclegów, wyżywienia i innych oferowanych usług w cenniku. Cennik, o którym mowa w ust. 1, zawiera także aktualne informacje umożliwiające konsumentom identyfikację ceny z potrawą lub wyrobem, w szczególności pełną nazwę potrawy lub wyrobu, pod którą są one sprzedawane, oraz określenie ilości potrawy lub wyrobu, do której odnosi się cena.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 i 3 ustawy o informowaniu o cenach, jeżeli przedsiębiorca nie wykonuje obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1-5, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej nakłada na niego, w drodze decyzji, karę pieniężną do wysokości 20 000 zł. Przepis ten w sposób niewymagający dodatkowych założeń i wykładni nakazuje wojewódzkiemu inspektorowi Inspekcji Handlowej wymierzyć karę pieniężną podmiotowi, który nie wykonuje obowiązku ww. przepisach, chociażby naruszenie miało charakter jednostkowy, a w trakcie kontroli przystąpiono do wykonywania zaleceń inspektorów i na dzień wszczęcia postępowania wszystkie nieprawidłowości zostały wyeliminowane. Dowiedzenie, że określony podmiot nie wykonał powyższego obowiązku powoduje konieczność nałożenia kary pieniężnej, która jest sankcją administracyjną.

Jednocześnie w myśl art. 6 ust. 3 tej ustawy, przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej wojewódzki inspektor IH uwzględnia:

- 1) stopień naruszenia obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1-5, w tym charakter, wagę, skalę i czas trwania naruszenia tych obowiązków;
- 2) dotychczasową działalność przedsiębiorcy, w tym podjęte przez niego działania w celu złagodzenia lub naprawienia szkody poniesionej przez konsumentów, wcześniejsze naruszenia obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1-5, przez tego przedsiębiorcę oraz uzyskane przez przedsiębiorcę korzyści majątkowe lub straty w związku z naruszeniem tych obowiązków;
- 3) wielkość obrotów i przychodu przedsiębiorcy;
- 4) sankcje nałożone na przedsiębiorcę za to samo naruszenie w innych państwach członkowskich UE w sprawach transgranicznych, jeżeli informacje o takich sankcjach są dostępne w ramach mechanizmu ustanowionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/2394 z dnia 12 grudnia 2017 r. w sprawie współpracy między organami krajowymi odpowiedzialnymi za egzekwowanie przepisów prawa w zakresie ochrony konsumentów i uchylającym rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 (Dz. Urz. UE L 345 z 27.12.2017, str. 1, ze zm.), zwanym dalej „rozporządzeniem (UE) 2017/2394”.

Przepisy ustawy o informowaniu o cenach nie regulują kwestii odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej lub udzielenia pouczenia, w związku z czym stosownie do art. 189a § 2 Kpa, zastosowanie mają w tym zakresie przepisy art. 189f Kpa.

Zgodnie z art. 189f § 1 pkt 1 i 2 Kpa, organ administracji publicznej, w drodze decyzji, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli: waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa lub za to samo zachowanie prawomocną decyzją na stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej lub została ona prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

Niniejsze postępowanie administracyjne prowadzone jest w związku z odwołaniem wniesionym przez przedsiębiorcę [xxxxxxxxxxxxx] od decyzji Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z dnia z 9 lutego 2024 r. (nr akt sprawy: UH.8361.262.2023.ZPO), nakładającej na ww. przedsiębiorcę karę pieniężną w wysokości 6 000 zł (słownie: sześć tysięcy złotych), na podstawie art. 6 ust. 1 i 3 ustawy o informowaniu o cenach, o których mowa w art. 4 ust. 1 ww. ustawy oraz wymaganiami wskazanym w § 9 ust. 2 rozporządzenia z tytułu niewykonania obowiązków uwidoczniania w cenniku ilości potrawach oraz napojów do których odnosi się podana cena.

Przedsiębiorca odwołując się od ww. decyzji Wielkopolskiego WIIH zarzucił zaskarżonej decyzji, że organ pierwszej instancji nie rozważył wszystkich okoliczności sprawy w sposób wszechstronny, wyczerpujący i rzetelny, a samo naruszenie prawa przez niego było znikome i nie wywołało negatywnych skutków na szeroką skalę, dotyczyło tylko gramatur. Ponadto spółka zarzuciła, że w zawiadomieniu o planowanej kontroli otrzymała ogólną informację o zakresie kontroli, bez wskazania, że będzie ona dotyczyła kwestii gramatury dań i napojów.

W tym samym odwołaniu spółka zarzuciła, że organ pierwszej instancji nie uwzględnił rzeczywistych obrotów i przychodów przedsiębiorcy, ponieważ przedmiotowa pizzeria jest jedną z różnych działalności przedsiębiorcy w ramach spółki. Dodatkowo strona postępowania oświadczyła, że naruszenie prawa przez nią było znikome, nie wywołało negatywnych skutków na szeroką skalę, dotyczyło tylko gramatur (cen jednostkowych), a same ceny w menu były wskazane precyzyjnie. Strona postępowania wskazała w odwołaniu, że nigdy wcześniej nie była karana przez Inspektora Inspekcji Handlowej, a samo naruszenie zostało usunięte w dniu kontroli. Jednocześnie strona w odwołaniu wniosła o przesłuchanie świadka na okoliczność wykazania, że spółka w czasie kontroli została poinformowana, iż nie zostanie nałożona na nią administracyjna kara pieniężna, w sytuacji usunięcia stwierdzonych naruszeń prawa.

Odnosząc się do powyższego, Prezes UOKiK wskazuje, że przepisy dotyczące uwidaczniania cen, cen jednostkowych bądź określenie ilości potrawy lub wyrobu, do której odnosi się cena dotyczą wszystkich przedsiębiorców i nie ma znaczenia forma sprzedaży. Ponadto należy podkreślić, że celem ustawy o informowaniu o cenach jest ochrona konsumenta. Zgodnie z § 9 ust. 1 i 2 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen, przedsiębiorca prowadzący działalność usługową w zakresie gastronomii uwidaczniania ceny oferowanych potraw, napojów w cenniku. Wspomniany cennik musi zawierać aktualne informacje umożliwiające konsumentom identyfikację ceny z potrawą lub napojem, w szczególności pełną nazwę potrawy, napoju, pod którą jest ona sprzedawana oraz określone ilości potrawy lub wyrobu, do której odnosi się cena.

Prezes UOKiK, po ponownym przeanalizowaniu całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności Protokołu kontroli z 19 października 2023 r. wraz z załącznikiem do protokołu i zawartych w nim ustaleń, nie miał wątpliwości odnośnie naruszenia przepisów ustawy o informowaniu o cenach. Stan faktyczny zgromadzony i zawarty w protokole kontroli i załączniku do protokołu, nie budzi żadnych wątpliwości organu drugiej instancji.

Odnosząc się do zarzutów strony, że organ I instancji ogólnie wskazał zakres kontroli Prezes UOKiK zauważa, że zgodnie z art. 48 ust. 3 prawo przedsiębiorców Zawiadomienie o zamiarze wszczęcia kontroli obejmuje: oznaczenie organu; datę i miejsce wystawienia; oznaczenie przedsiębiorcy; wskazanie zakresu przedmiotowego kontroli; imię, nazwisko oraz podpis osoby udzielającej upoważnienia z podaniem zajmowanego stanowiska lub funkcji. Mając na uwadze powyższe przepisy organ pierwszej instancji w zawiadomieniu o zamiarze wszczęcia kontroli z dnia 2 października 2023 r. prawidłowo wskazał zakres kontroli: „Kontrola przestrzegania przepisów ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług” (t.j. z 2023 r. poz. 168), które zostało doręczone spółce w dniu 4 października 2023 r., Doręczenie zawiadomienia o zamiarze wszczęcia kontroli jest obowiązkiem organu podejmującego kontrolę, które ma pozwolić przedsiębiorcy na przygotowanie się do niej, co może przyczynić się do usprawnienia czynności kontrolnych, a w praktyce na podjęcie przez przedsiębiorcę działań mogących wyeliminować nieprawidłowości, które mogłyby zostać stwierdzone w toku kontroli. W niniejszej sprawie przedsiębiorca miał czas na zapoznanie się z przedmiotem kontroli oraz przygotowaniem się do niej, ponieważ kontrola rozpoczęła się w dniu 17 października 2023 r. Strona jako profesjonalista, funkcjonująca na rynku miała obowiązek znać i stosować się do przepisów prawa związanych z prowadzoną działalnością

gospodarczą. Zauważyć należy, iż zawodowy charakter prowadzonej przez przedsiębiorcę działalności gospodarczej uzasadnia zwiększone oczekiwania co do jego wiedzy, rzetelności, zapobiegliwości i zdolności przewidywania. W niniejszej sprawie konsumenci zostali pozbawieni informacji za jaką ilość potrawy płacą daną cenę lub w przypadku napojów pozbawieni byli informacji o ich pojemności. Należy podkreślić, że celem ustawy o informowaniu o cenach jest ochrona konsumenta oraz prawidłowa konkurencja między przedsiębiorcami. Ponadto Prezes UOKiK zauważa, że podmioty działające na rynku są zobowiązane do znajomości obowiązującego prawa i jego przestrzegania. Nieznajomość przepisów, czy ich ignorowanie w żadnym wypadku nie może stanowić okoliczności łagodzącej.

Odnosząc się do argumentacji strony postępowania, że organ pierwszej instancji nie rozważył całości sprawy w sposób wszechstronny, rzetelny i wyczerpujący, Prezes UOKiK powyższy zarzut uważa za niezasadny. Zgodnie z ustaleniami kontroli udokumentowanymi w protokole wraz załącznikiem nr 1 (dokumentacja fotograficzna cennika) z 19 października 2023 r. nieprawidłowości stwierdzono w przypadku 81 skontrolowanych potraw oraz napojów natomiast do oceny wytypowano 84 pozycje z cennika dostępnego dla konsumentów. Biorąc pod uwagę powyższe Wielkopolski WIIH słusznie uznał, że w niniejszym przypadku brak podania ilości potraw i pojemności napojów, do których podano cenę przy 81 pozycjach w cenniku (96,4 % wszystkich poddanych kontroli), pozbawiło konsumentów prawa do podjęcia korzystnej dla nich decyzji w zakresie wyboru potrawy lub napoju. Zgodnie z art. 76 § 1 kpa protokół kontroli jest dokumentem urzędowym tj. stanowi dowód tego, co zostało w nim urzędowo stwierdzone. Protokół stanowi niepodważalny i wiarygodny dowód w sprawie świadczący o naruszeniu jakiego dopuścił się kontrolowany przedsiębiorca. Jak wynika z wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 27 lutego 2020 r. w sprawie sygn. VI SA/Wa 2107/19 (lex nr 3034073), protokół kontroli jako dokument urzędowy korzysta z wiarygodności zawartych w nim ustaleń. Dokument urzędowy stanowi podstawowy element materiału dowodowego w postępowaniu administracyjnym. Dokumenty urzędowe korzystają ze szczególnej mocy dowodowej, ponieważ stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo stwierdzone. Z dokumentem urzędowym związane jest domniemanie prawdziwości jego treści. Organ prowadzący postępowanie nie może wobec tego swobodnie oceniać ani kwestionować treści dokumentu urzędowego. Istota protokołu z kontroli wyraża się w tym, że dokument ten odzwierciedla i potwierdza istniejący w momencie kontroli stan faktyczny.

Strona w swoim odwołaniu zarzuciła, że nałożona na nią kara pieniężna jest nieproporcjonalnej wysokości w stosunku do stopnia naruszenia przez nią obowiązków oraz jej obrotów i przychodów. Zdaniem spółki organ I instancji nie ustalił rzeczywistych obrotów i przychodów przedsiębiorcy, ponieważ prowadzi on różne działalności w ramach spółki, a przedmiotowa kontrola dotyczyła jednej z działalności która generuje 20 % obrotów i przychodów całej spółki. Mając na uwadze powyższe organ drugiej instancji wskazuje, że zgodnie z art. 4 ust. 1 prawo przedsiębiorców przedsiębiorcą jest osoba fizyczna, osoba prawna lub jednostka organizacyjna niebędąca osobą prawną, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną, wykonująca działalność gospodarczą. Kontrola dotyczyła przedsiębiorcy wpisanego do rejestru przedsiębiorców pod firmą [xxxxxxxxxxxxx]. Stosownie do art. 1 i 2 ustawa o informowaniu

cenach określa sposób informowania o cenach oferowanych towarów i usług oraz skutki nieprzestrzegania jej uregulowań. Przepisów ustawy nie stosuje się do informowania o cenach w obrocie między osobami fizycznymi, z których żadna nie jest przedsiębiorcą, a także do informowania o cenach uregulowanego na podstawie odrębnych ustaw. Jeżeli przedsiębiorca nie wykonuje ciążącego na nim obowiązku o których mowa w art. 4 ust. 1-5 ww. ustawy, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej nakłada na niego, w drodze decyzji, karę pieniężną do wysokości 20 000 zł.

W niniejszej sprawie Wielkopolski WIIH był uprawniony do wymierzenia stronie kary pieniężnej w oparciu o art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach. Zgodnie z art. 6 ust. 3 jedną z przesłanek przy ustalaniu wysokości kary, którą wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej uwzględnia jest wielkość obrotów i przychodu przedsiębiorcy. Biorąc pod uwagę ustalenia kontroli oraz obowiązujące przepisy, Wielkopolski WIIH prawidłowo odniósł się do przekazanej informacji przez przedsiębiorcę o wielkości jego przychodu za roku 2022 r. Przychód przedsiębiorcy obejmuje przychód z poszczególnych rodzajów działalności gospodarczej w ramach spółki prawa handlowego. Natomiast przepis art. 6 ust. 3 pkt 3 ustawy o informowaniu o cenach nie odnosi się do przychodu z rodzaju działalności gospodarczej, która została objęta kontrolą, tylko do przychodu przedsiębiorcy.

Po uwzględnieniu przesłanek, o których mowa w art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach, stronie wymierzono karę pieniężną w wysokości 6 000 zł, która stanowi 30% górnego wymiaru kary.

Biorąc powyższe pod uwagę, w ocenie Prezesa UOKiK, organ pierwszej instancji zasadnie uznał, że strona dopuściła się naruszenia obowiązków wynikających z art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, w stopniu uzasadniającym wymierzenie jej kary pieniężnej, na podstawie art. 6 ust. 1 tej ustawy, zaś opisane powyżej, jak również w treści zaskarżonej decyzji, ustalenia kontroli i przesłanki, jakimi kierował się Wielkopolski WIIH przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej, nie dawały podstaw do jej obniżenia. W opinii Prezesa UOKiK, wymierzona stronie kara pieniężna w wysokości 6 000 zł jest kwotą optymalną i wystarczającą do spełnienia jej celów. Biorąc pod uwagę powyższe oraz fakt, że naruszenie dotyczyło 96,4 % skontrolowanych produktów w cenniku Prezes UOKiK uznał, że wymierzona stronie postępowania kara jest proporcjonalna do rozmiaru stwierdzonych nieprawidłowości. Ponadto zauważa, że zgodnie z art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach kara za niedopełnienie obowiązków, o których mowa w art. 4 ww. ustawy wynosi do 20 000 zł. Organ drugiej instancji wskazuje, że kara pieniężna powinna odpowiadać wymogom wskazanym przez prawodawcę unijnego, który w art. 8 dyrektywy 98/6 WE stanowi, że musi być ona skuteczna, proporcjonalna i odstraszająca (porównaj w tym zakresie wyrok NSA z 23 maja 2012 r., II GSK 684/11, czy wyrok NSA z 19 grudnia 2012, II GSK 1823/11). Skuteczność kary przejawia się w możliwości jej nałożenia i wyegzekwowania. Żeby kara była odstraszająca, jej wysokość powinna być dotkliwa dla przedsiębiorcy. Kara nałożona na podmiot musi także spełniać funkcję prewencyjną oraz dyscyplinująco-represyjną, tj. być ostrzeżeniem dla przedsiębiorcy, mającym na celu niedopuszczenie do powstania nieprawidłowości w przyszłości. Wymierzona kara powinna być przy tym proporcjonalna, to jest właściwa do osiągnięcia zakładanego celu, jakim jest zapewnienie przestrzegania przez przedsiębiorcę w przyszłości przepisów ustawy o informowaniu o cenach. Odnosząc się do twierdzenia strony, że naruszenie prawa było

znikome, Prezes UOKiK wskazuje, że w niniejszej sprawie doszło do naruszenia przepisów ustawy o informowaniu o cenach, albowiem uchybienia dotyczyły nieokreślenia cenniku dostępnym dla konsumentów ilości potraw oraz napojów do których podano cenę. Naruszenie dotyczyło 81 pozycji z 84 skontrolowanych widniejących w cenniku (96,4 % wszystkich skontrolowanych), zatem należy uznać, że waga naruszenia nie była znikoma. Strona postępowania usunęła stwierdzone nieprawidłowości w trakcie kontroli, a tym samym zaprzestała naruszenia prawa.

W dalszej części odwołania spółka zarzuciła udzielenie jej informacji w trakcie kontroli, że w sytuacji usunięcia niezgodności nie zostanie nałożona na nią kara pieniężna. Wobec tego, że administracyjna kara pieniężna została nałożona, spółka wniosła o przesłuchanie świadka na wykazanie powyższej okoliczności. W ocenie Prezesa UOKiK wszystkie czynności z przebiegu kontroli zostały zawarte w protokole kontroli, spółka nie wniosła uwag do treści protokołu, został on przez nią podpisany bez uwag wraz pokwitowaniem jego odbioru. Ponadto w treści protokołu zostało zamieszczone pouczenie dla strony postępowania, że zgodnie z art. 20 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz.U. z 2024 r. poz. 312) kontrolowany może zgłosić uwagi bezpośrednio do protokołu bądź wnieść je na piśmie do wojewódzkiego inspektora Inspekcji Handlowej w ciągu 7 dni od dnia przedstawienia protokołu do podpisu. Mając na uwadze, że spółka nie wniosła, żadnych uwag do protokołu kontroli, Prezes UOKiK uznał za niezasadne przeprowadzenie dowodu z przesłuchania świadka z czynności kontrolnych, skoro spółka nie kwestionowała tych okoliczności zawartych w protokole kontroli. Zgodnie z art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, jeżeli przedsiębiorca nie wykonuje obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1-5, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej nakłada na niego, w drodze decyzji, karę pieniężną do wysokości 20 000 zł. Przepis ten w sposób niewymagający dodatkowych założeń i wykładni nakazuje wojewódzkiemu inspektorowi Inspekcji Handlowej wymierzyć karę pieniężną podmiotowi, który nie wykonuje obowiązku wskazanego w ww. przepisach, chociażby naruszenie miało charakter jednostkowy, a w trakcie kontroli przystąpiono do wykonywania zaleceń inspektorów i na dzień wszczęcia postępowania wszystkie nieprawidłowości zostały wyeliminowane.

Prezes UOKiK wyjaśnia, że cechą charakterystyczną sankcji administracyjnej, a taką właśnie jest administracyjna kara pieniężna nakładana na podstawie przepisów ustawy o informowaniu o cenach, jest jej stosowanie wobec podmiotu ponoszącego przypisaną mu obiektywną odpowiedzialność za naruszenie ciężących na nim obowiązków. Natomiast samo stwierdzenie braku informacji o cenach i cenach jednostkowych bądź brak podania ilości potraw i napojów do których odnosi się podana cena, jest wystarczającą przesłanką do nałożenia kary pieniężnej. Jednocześnie nie ma przy tym znaczenia czy niedopełnienie obowiązku w określony sposób nastąpiło z winy danego podmiotu, czy też nie. Należy podkreślić, że ustawa o informowaniu o cenach nie przewiduje możliwości badania przez organ Inspekcji Handlowej istnienia winy (umyślnej czy nieumyślnej), bądź braku jej po stronie podmiotu, u którego ujawniono nieprawidłowości. Mając na uwadze powyższe to samo stwierdzenie w wyniku kontroli, że określony przedsiębiorca nie zrealizował ciężącego na nim obowiązku ustawowego powoduje konieczność nałożenia administracyjnej kary pieniężnej.

Prezes UOKiK podkreśla, że konsument musi mieć możliwość zapoznania się z informacją o gramaturze potrawy lub pojemności napoju, do których odnosi się podana cena w cenniku bez konieczności dopytywania się o te informacje. Z tego względu, w cenniku, należy podawać aktualne informacje umożliwiające konsumentom identyfikację ceny z potrawą lub wyrobem, w szczególności pełną nazwę potrawy lub wyrobu, pod którą są one sprzedawane, oraz określenie ilości potrawy lub wyrobu, do której odnosi się cena.

Nadrzędnym celem ustawy o informowaniu o cenach jest bowiem ochrona interesów konsumentów oraz prawidłowa konkurencja między przedsiębiorcami. Prezes UOKiK zaznacza, że przepisy ustawy o informowaniu o cenach mają na celu ochronę konsumentów przed wygórowanymi cenami ustalonymi w sposób dowolny przez przedsiębiorców. Podkreślić należy, że odpowiedzialność określona w art. 6 ustawy o informowaniu o cenach, statuuje odpowiedzialność administracyjną podmiotów, wobec których stwierdzono naruszenie wymagań art. 4 ww. ustawy. Regulacja ta ma na celu wyeliminowanie nieprawidłowości w informowaniu konsumentów o cenach towarów i usług. Odpowiedzialność wynikająca z ww. przepisu ma charakter obiektywny i powstaje z chwilą popełnienia naruszenia. Obiektywny charakter odpowiedzialności administracyjnej opiera się na zasadzie ryzyka (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 8 października 2010 r., sygn. II OSK 1079/12). Oznacza to, że przesłanką tej odpowiedzialności jest stwierdzenie nieprzestrzegania przez określony podmiot nałożonych prawem obowiązków. Wobec powyższego, organ po stwierdzeniu faktu naruszenia obowiązku, o którym mowa w art. 4 ustawy o informowaniu o cenach, może jedynie wydać decyzję administracyjną, na podstawie której nakłada karę pieniężną w przewidzianej w tej ustawie wysokości. Mając więc na uwadze charakter odpowiedzialności administracyjnej, bez znaczenia pozostają przyczyny powstania nieprawidłowości, gdyż karę wymierza się za samo naruszenie prawa. Prezes UOKiK zauważa, że to podmioty działające na rynku są zobowiązane do znajomości obowiązującego prawa i jego przestrzegania. Należy jednak podkreślić, że podstawą wszczęcia i przeprowadzenia postępowania w przedmiotowej sprawie, a także podstawą nałożenia na stronę administracyjnej kary pieniężnej były ustalenia faktyczne poczynione u przedsiębiorcy w dniu kontroli. Strona postępowania, jako profesjonalny uczestnik obrotu prowadząca swoją działalność gospodarczą miała obowiązek znać i przestrzegać przepisów prawa i była ona obowiązana zorganizować swoją działalność w taki sposób, aby nie dopuścić do naruszenia prawa.

Ustawa o informowaniu o cenach określa kryteria (przesłanki) jakie ma brać pod uwagę organ dokonujący miarkowania kary. Jak wskazuje art. 6 ust. 3 ww. ustawy do przesłanek tych należą:

- stopień naruszenia obowiązków, w tym charakter, waga, skala i czas trwania naruszenia tych obowiązków;
- dotychczasowa działalność przedsiębiorcy, w tym podjęte przez niego działania w celu złagodzenia lub naprawienia szkody poniesionej przez konsumentów, wcześniejsze naruszenia obowiązków przez tego przedsiębiorcę oraz uzyskane przez przedsiębiorcę korzyści majątkowe lub straty w związku z naruszeniem tych obowiązków;
- wielkość obrotów i przychodu przedsiębiorcy;
- sankcje nałożone na przedsiębiorcę za to samo naruszenie w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej w sprawach transgranicznych.

Po analizie materiału dowodowego, Prezes UOKiK stwierdził, że wszystkie z powyższych przesłanek zostały prawidłowo uwzględnione przez Wielkopolskiego WIIH przy wymierzaniu kary.

Miarkując stopień naruszenia obowiązków, organ pierwszej instancji zasadnie wziął pod uwagę, że charakter i waga naruszenia obowiązków była istotna. Prezes UOKiK zgadza się z organem pierwszej instancji, gdyż w toku kontroli stwierdzono brak podania w 81 pozycjach w cenniku ilości potraw oraz napojów, dla których podano cenę. Powyższe ustalenia potwierdziły w sposób bezsprzeczny naruszenie przepisu art. 4 ustawy o informowaniu o cenach. Wskazane w toku kontroli nieprawidłowości, tj. brak podania w cenniku ilości potraw oraz napojów oferowanych do sprzedaży, w żadnym wypadku nie mogą naruszać praw konsumentów do prawdziwej i pełnej informacji o oferowanych potrawach i napojach, ich cenach, ilości/masie i pojemności. Wielopolski WIIH słusznie bowiem uznał, że brak uwidocznienia w cenniku ilości potraw i pojemności napojów do których podano cenę, utrudniał konsumentowi poznanie i porównanie tej wartości oraz określenie czy zakup jest dla niego korzystny, przez co w istotny sposób naruszono jego interes. Analizując skalę naruszenia należy wskazać, że nieprawidłowości dotyczyły 96,4 % poddanych ocenie pozycji z cennika dostępnego dla konsumentów. W przedmiotowej sprawie trudnym do określenia jest ustalenie jaki był czas trwania naruszenia, jednakże bezsprzecznym jest fakt, iż naruszenie stwierdzono w pierwszym dniu kontroli, co zostało udokumentowane w protokole kontroli, a na co również zwrócił uwagę organ pierwszej instancji w zaskarżonej decyzji.

W przypadku analizy przesłanki dotyczącej dotychczasowej działalności, organ pierwszej instancji wziął pod uwagę, że nie nakładał dotychczas kar za naruszenie przez przedsiębiorcę przepisów w zakresie uwidaczniania cen. Natomiast nawiązując do uzyskanych przez przedsiębiorcę korzyści majątkowych lub strat w związku ze stwierdzonymi nieprawidłowościami, wskazać należy, iż w powyższym zakresie brak jest informacji. Jak już wspomniano wyżej, strona, jako profesjonalny uczestnik obrotu miała obowiązek znać i przestrzegać przepisy prawa związane z wykonywaną przez nią działalnością.

W kwestii trzeciej przesłanki Wielkopolski WIIH uwzględnił informację finansową przedłożoną przez przedsiębiorcę za rok 2022 r. Zwrócić tu należy uwagę, że przesłanka ta nie odnosi się do przychodu z danego rodzaju działalności gospodarczej przedsiębiorcy tylko odnosi się do wielkości obrotów i przychodu przedsiębiorcy. Przedsiębiorcą jest osoba fizyczna, osoba prawna lub jednostka organizacyjna niebędąca osobą prawną, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną, wykonująca działalność gospodarczą.

Natomiast odnosząc się do ostatniej przesłanki, Wielkopolski WIIH wskazał, że na przedsiębiorstwo nie zostały nałożone sankcje za to samo naruszenie w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej w sprawach transgranicznych.

Po przeanalizowaniu niniejszej sprawy, Prezes UOKiK nie znalazł podstaw do zastosowania art.189f § 1 pkt 1 kpa, tj. odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej i poprzestania na pouczeniu. Przepis ten przewiduje dwa warunki, które muszą zostać spełnione łącznie, aby organ administracji publicznej mógł odstąpić od nałożenia kary pieniężnej. Po pierwsze waga naruszenia musi być znikoma, przez co należy rozumieć, że istotność, znaczenie oraz rozmiar naruszonego obowiązku są niewielkie. Powołując się na reprezentowane w doktrynie stanowisko („Nowe instytucje” Gajewski 2017, wyd. 1, Legalis), przesłanka przewidziana tym

przepisem odwołuje się do dwóch warunków, które muszą być spełnione łącznie. Po pierwsze, waga naruszenia prawa musi być znikoma. Przez wagę naruszenia prawa należy rozumieć istotność, skalę skutków społeczno-gospodarczych, które zostały przez nie wywołane oraz znaczenie naruszonego obowiązku administracyjnoprawnego z punktu widzenia systemu prawa; działalności, na której regulację prawną się on składa oraz dóbr, których ochronie służy. O tym więc, że waga naruszenia prawa jest znikoma będzie można powiedzieć wówczas, gdy wywołane przez nie skutki są niewielkie, czyli dotknęły małej liczby podmiotów i nie zaburzyły przebiegu procesów społeczno-gospodarczych, a jednocześnie – nie wiązało się ono z unicestwieniem lub znaczną ingerencją w dobro chronione daną sankcją i nie miało istotnego wpływu na całościową ocenę zgodności z prawem działalności, której częścią regulacji jest złamany obowiązek administracyjnoprawny. Po drugie, strona musi zaprzestać naruszenia prawa najpóźniej w toku postępowania w sprawie nałożenia administracyjnej kary pieniężnej. Oznacza to w szczególności, że warunek ten będzie spełniony przede wszystkim w przypadkach, w których naruszenie prawa miało charakter jednostkowy lub krótkotrwały. Drugim warunkiem uzasadniającym odstąpienie od nałożenia kary pieniężnej jest zaprzestanie naruszania prawa przez stronę.

W niniejszym przypadku konsumenci zostali zupełnie pozbawieni możliwości zapoznania się z informacją w cenniku o ilości potraw oraz napojów do których podano cenę, czym naruszono w sposób istotny prawa konsumenta do dostępu do informacji. Mając na uwadze powyższe, nie można uznać wagi naruszenia za znikomą, ponieważ na 84 skontrolowanych pozycji widniejących w cenniku w 81 przypadkach stwierdzono nieprawidłowości (96,4 %). Odnośnie drugiego warunku uzasadniającego odstąpienie od nałożenia kary pieniężnej jest zaprzestanie naruszania prawa przez stronę. W niniejszej sprawie przedsiębiorca zaprzestał naruszenia prawa dopiero w wyniku przeprowadzenia kontroli.

Należy jednak wskazać, że znikoma waga naruszenia oraz zaprzestanie naruszenia prawa muszą być spełnione łącznie, co w niniejszym przypadku nie miało miejsca, w związku z powyższym organ drugiej instancji stwierdza, iż nie ma podstaw do zastosowania art. 189f § 1 pkt 1 kpa i do odstąpienia od wymierzenia kary.

Nie została spełniona również przesłanka z art. 189f § 1 pkt 2 kpa, ponieważ nie była wydana przez inny uprawniony organ administracji publicznej prawomocna decyzja nakładająca na stronę za to samo zachowanie administracyjną karę pieniężną, jak również strona nie została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, czy też prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, a kara ta spełniałaby cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna. Nadto należy podkreślić, że naruszenia z ustawy o informowaniu o cenach kwalifikowane są jako czyny o charakterze deliktu administracyjnego, który zagrożone są karą pieniężną określoną w art. 6 ustawy o cenach. Postępowania w tym zakresie mogą być prowadzone wyłącznie przez organy Inspekcji Handlowej, zaś z uwagi na właściwość terytorialną, w stosunku do strony mogły być one prowadzone przez Wielkopolski WIIH. Inny organ nie mógł na terenie podlegającym kognicji Wielkopolski WIIH nałożyć kary pieniężnej za to samo naruszenie, co oznacza, że przepisy art. 189f § 1 pkt 2 kpa nie mają zastosowania w niniejszej sprawie.

Po przeanalizowaniu akt sprawy organ odwoławczy stwierdził, że w rozpatrywanej sprawie nie zaistniały również okoliczności, o których mowa w art. 189f § 2 i 3 kpa, tj. zastosowanie art.

189f § 2 nie spełnieniu celów, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna określona w art. 6 ust. 1 ustawy o cenach. Okoliczności i waga naruszenia prawa nie budzą wątpliwości, co do istnienia przesłanek faktycznych uzasadniających nałożenie kary pieniężnej. Strona postępowania nie dopełniła obowiązków nałożonych na nią w art. 4 ustawy o cenach, bowiem nie uwidoczniała jakiegokolwiek informacji w cenniku dostępnym dla konsumentów o ilości potraw oraz napojów do których podała cenę. Literalna wykładnia ww. przepisu jednoznacznie wskazuje, iż warunkiem zastosowania odstąpienia od wymierzenia kary jest usunięcie naruszenia prawa, przy czym termin ten należy interpretować ściśle, a więc bez rozszerzenia jego znaczenia na przypadki „zaprzestania naruszania prawa”, tych bowiem dotyczy regulacja art. 189f § 1 kpa (por. Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz. Red. prof. dr hab. Marek Wierzbowski, red. prof. dr hab. Aleksandra Wiktorowska. Rok 2021: „Z uwagi na odmienne brzmienie tych sformułowań na gruncie komentowanego artykułu, należy uznać, że "usunięcie naruszenia prawa" nie jest tożsame z "zaprzestaniem naruszenia". Tym samym, aby usunąć naruszenie prawa nie wystarczy przerwać naruszanie przepisów prawa, lecz należy usunąć skutki naruszenia (z oczywistych przyczyn nie jest możliwe wyeliminowanie samego naruszenia, a więc zdarzenia z przeszłości, które już zaistniało”). Charakter naruszeń, jakich dopuściła się strona, wyklucza możliwość usunięcia skutków naruszenia prawa (por. uzasadnienie wyroku WSA w Warszawie z dnia 25.07.2019 r. Sygn. akt VI SA/Wa 991/19: „Warunkiem odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej jest także przywrócenie stanu zgodnego z prawem, naruszonego przez zachowanie stanowiące podstawę odpowiedzialności administracyjnej. Jak słusznie podkreślił organ usunięcie naruszenia prawa nie jest tożsame z zaprzestaniem naruszania. Aby usunąć naruszenie prawa nie wystarczy przerwać naruszania przepisów prawa, lecz należy usunąć skutki naruszenia.”). Ponieważ konsumenci zostali pozbawieni jakiegokolwiek informacji w cenniku o ilości potraw oraz napojów do których podano cenę powyższe informacje muszą być uwidocznione przez przedsiębiorcę w momencie rozpoczęcia oferowania danej usługi, tak aby konsument na tej podstawie mógł podjąć decyzję o ich zakupie (tj. uwidocznienie ma charakter obowiązku przedumownego) zatem w przedmiotowej sprawie brak jest możliwości zastosowania art. 189f § 2 i 3 kpa.

W ocenie Prezesa UOKiK, prowadząc postępowanie administracyjne w niniejszej sprawie Wielkopolski WIIH postępował zgodnie z zasadami dotyczącymi prawdy materialnej (obiektywnej), obowiązku zebrania i rozpatrzenia całego materiału dowodowego w sposób wyczerpujący oraz oceny, czy dana okoliczność została udowodniona podstawie całokształtu materiału dowodowego. W opinii Prezesa UOKiK istotne dla sprawy są ustalenia kontroli. Strona postępowania nie wypełniła obowiązków w zakresie uwidaczniania informacji o ilości potraw oraz napojów do których podano cenę w cenniku dostępnym dla konsumentów, co znajduje jednoznaczne potwierdzenie w materiale dowodowym - protokole kontroli wraz z załącznikiem. Przepisy ustawy o informowaniu o cenach oraz rozporządzenia wykonawczego do tej ustawy wskazują wprost, jakie obowiązki informacyjne ciążyą na przedsiębiorcy, co w niniejszej sprawie nie zostało zrealizowane w zakresie uwidocznienia informacji w cenniku o ilości potraw oraz napojów do których podano cenę. Zatem samo stwierdzenie w trakcie kontroli, że kontrolowany przedsiębiorca nie zrealizował ciążącego na nim obowiązku ustawowego powoduje konieczność nałożenia kary pieniężnej.

Podsumowując powyższe, należy stwierdzić, że w przedstawionym stanie faktycznym, wymierzenie stronie kary pieniężnej, o której mowa w art. 6 ust. 1 i 3 ustawy o informowaniu o cenach, jak również ustalenie jej wysokości, było prawidłowe i zgodne z prawem.

Wobec powyższego, zawarty w odwołaniu wniosek strony postępowania nie zasługuje na uwzględnienie. Stąd też, postępowanie organu pierwszej instancji w tym zakresie należy uznać za prawidłowe, zaś zaskarżoną decyzję utrzymać w mocy.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 kpa, organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje zaskarżoną decyzję w mocy. Należy przy tym podkreślić, że utrzymanie w mocy zaskarżonej decyzji jest konsekwencją dokonania przez organ drugiej instancji oceny, że decyzja organu pierwszej instancji była prawidłowa i co do istoty sprawy identyczna, jak decyzja podjęta przez organ drugiej instancji.

Zgodnie z art. 7 ust. 1 i 3 ustawy o informowaniu o cenach, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy wpłacić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Poznaniu w terminie 7 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary stanie się ostateczna.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes UOKiK orzekł jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie:

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa UOKiK, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stosunkowy, zależny od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
 - 1) do 10 000 zł – 4% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
 - 2) ponad 10 000 zł do 50 000 zł – 3% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
 - 3) ponad 50 000 zł do 100 000 zł – 2% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1 500 zł;
 - 4) ponad 100 000 zł – 1% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2 000 zł i nie więcej niż 100 000 zł.
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji Prezesa UOKiK skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądowoadministracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.

4. Do należności pieniężnych w postaci kar pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2023 r. poz. 2383).

Podstawa prawna pouczenia:

Art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1, art. 230, art. 243 § 1, art. 244 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2023 r. poz. 1634); § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2021 r. poz. 535); art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz.U. z 2023 r. poz. 168).

z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Anna Janiszewska
Zastępca Dyrektora
Departamentu Inspekcji Handlowej
/podpisano elektronicznie/

Otrzymują:

1. [xxxxxxxxxxxxxx]
2. Wielkopolski Wojewódzki Inspektorat Inspekcji Handlowej (UH.8361.262.2023. ZPP)
3. a/a